

Hete zomer op komst bij Tata

Directeur Hans van den Berg (rechts) luistert naar bezorgde medewerkers.

FOTO DIRK-JAN PRINS

De Rooswijkpoort van Tata Steel, dinsdagochtend half acht. Boze werknemers blokkeren de poort. En iedereen mag weten waarom. „Ze moeten oprotten met hun transformatieprogramma. Er mag geen geld meer van IJmuiden naar Engeland. En flikker op met die ExCo (de Europese directie van Tata Steel, red.). De zeggenschap over dit bedrijf moet terug in Nederland.”

Er zit geen woord Spaans bij de woorden van Niels Mans, een van de actieleiders van het protest bij Tata Steel dinsdag. Hij verwoordt de eisen van de werknemers die in alle vroegte alle toegangspoorten van Tata Steel blokkeerden. Doel: voorkomen dat een massa-ontslag van duizend man plaatsvindt bij het bedrijf.

De blokkade is heel simpel, met een paar auto's dwars op de weg, vlak voor de slagbomen van het fabrieksterrein. Direct stroopt het verkeer achter de blokkades op. In Velsen-Noord en Beverwijk loopt het verkeer rondom het terrein snel vast.

Fietspoorten

Ook de fietspoorten worden geblokkeerd en zelfs te voet wordt iedereen die het terrein op wilde, verhinderd dat te doen. Niemand komt erin. Wel eruit. De medewerkers voor wie de dienst erop zit, wordt geen strobreed in de weg gelegd om naar huis te gaan. „We staan hier niet om de medewerkers te pesten”, aldus Mans. „Het is wel heel treffend. Toen het plan werd geopperd voor deze spontane actie, hadden we binnen twee minuten de mensen bij elkaar om het te doen.” Tekenend, vindt hij. „Laat helder zijn dat wij ons niet als makke schapen naar de slachtbank laten

leiden. Of we verliezen dit en we gaan naar die slachtbank, of we winnen dit. Maar we zijn geen schapen meer, dat is over. We gaan nu tot het gaatje.”

Steun

Directeur Hans van den Berg wordt gebeld. Hij moet komen om de zorgen van het personeel aan te horen. Bij de poorten is het rustig. Bij elke poort blokkeren een man of dertig, veertig met hun auto's de slagbomen. De file die zich op elke locatie vormt, blijft uiterst rustig. Geen gescheld, geen getoeter. Iedereen weet waarom hier actiegevoerd wordt, iedereen lijkt de acties ook te steunen. „Medewerkers zijn echt allemaal verontrust. Ze willen weten wat hier aan de hand is. Er gaat geld van ons bedrijf naar Engeland, onze directievoorzitter - een sociale man die stond voor zijn personeel - is ontslagen.”

Hans van den Berg komt aanwandelen. Logisch dat hij als vice-voorzitter Theo Henrar nu als ceo opvolgt, vindt hij ook zelf. Maar daar kan het moederbedrijf in India wel eens anders over denken. Aan de voorkant van de blokkade ontmoet hij zijn personeel. 'Zijn mannen', noemt hij ze enkele keren. Het gezicht van de directeur spreekt boekdelen, maar zijn mond spreekt een andere taal. Het ontgaat de actievoerders niet.

Van den Berg praat veel liever over alle mooie dingen die er gebeuren op het terrein dan over de ellende die de hoofddirectie over 'Hoogovens' heen stort. Hij wordt enthousiast van zijn eigen woorden, als hij rept over de 'fantastische' resultaten die het bedrijf boekt ondanks de coronacrisis. Als er kritische vragen komen over het 'in overleg' geschiedde afscheid van zijn collega-directeur Theo Henrar, die aan de kant is gezet, laat hij weten dat 'Theo het wel heel moeilijk heeft' en met een 'zwaar gemoed' het bedrijf heeft verlaten. Hij houdt zijn kaarten tegen de borst; zeg het verkeerde en de baas in India of Londen zet ook de overgebleven twee directeuren van Tata Steel IJmuiden aan de kant.

Non-verbaal

Hij benadrukt dat Tata Steel Nederland niets anders wil dan het bedrijf overeind houden. „De directie van Tata Steel Nederland zal altijd voor het bedrijf en de mensen staan.” De actievoerders beluisteren hierin een soort steunbetuiging. Maar Van den Berg kan niet betrappt worden op het uitroepen van de revolutie. „We leven in grote onzekerheid”, probeert een werknemer. Van den Berg is eerlijk: „Die kan ik niet wegnemen.” Hij voert nog gesprekjes met andere werknemers, sommigen werken al veertig jaar bij het bedrijf. Als hij met een actievoerder vertrekt, om het personeel bij de andere poorten toe te spreken, trekt actievoerder Niels Mans zijn conclusies. „Hans zit in een spagaat. Hij kan zich niet openlijk voor ons uitspreken. Eigenlijk wil hij dat wel. Dat zie je. Non-verbaal.”

Het is een wilde actie; de vakbonden hebben hier niet de hand in gehad. Roel Berghuis, bestuurder van FNV Metaal, komt wel kijken. Rustig langs de file fietsend groet hij links en rechts mensen. Hij klimt niet op de barricade vandaag. „Dit is een spontane actie van het personeel. Ik begrijp het wel. Het zit de mensen bijzonder hoog, ze hebben er echt slapeloze nachten van. De druppel was dat directeur Theo Henrar het bedrijf moest verlaten. Daarmee zagen de mensen de man die voor het IJmuidense belang binnen Tata Steel stond, verdwijnen. Er is grote onrust over de toekomst.”

Bron: Dagblad Kennemerland, vrijdag 27 mei door Bart Vuijk